

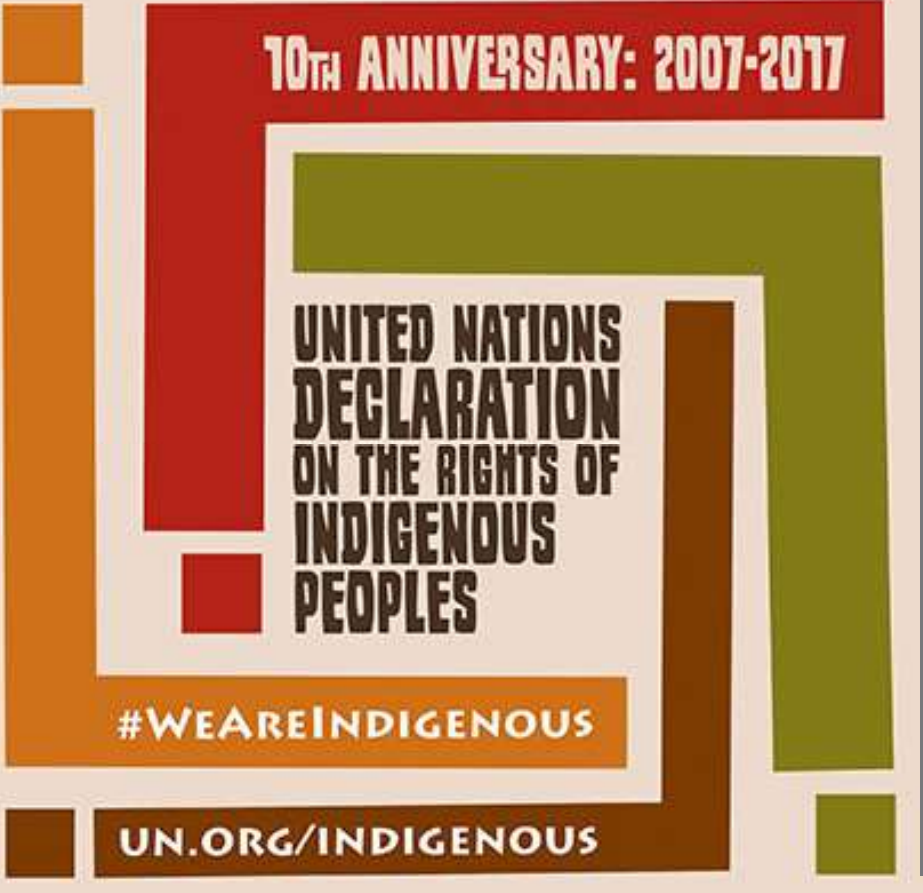
အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ

ဌာနေတိုင်းရင်းသားများနေ့ ဖြစ်ပေါ်လာပုံ သမိုင်းအကျဉ်း

ကမ္ဘာပေါ်တွင် မှီတင်းနေထိုင်နေသော ဌာနေတိုင်းရင်းသားများဦးရေမှာ သန်းပေါင်း ၃၇၀ ခန့်ရှိပြီး၊ နိုင်ငံပေါင်း ၉၀ တွင် ဖြန့်ကျက်နေထိုင်လျက်ရှိပါသည်။ ဌာနေတိုင်းရင်းသားများသည် ဘာသာစကား ၇၀၀၀ခန့်နှင့် ယဉ်ကျေးမှုဓလေ့ထုံးတမ်းစဉ်လာပေါင်း ၅၀၀၀ခန့်ကို ထိန်းသိမ်းကျင့်သုံးလျက်ရှိပြီး၊ ကမ္ဘာ့လူဦးရေ၏ အဆင်းရဲဆုံး ၁၅%ထဲတွင် ပါဝင်လျက်ရှိပါသည်။

“ ဌာနေတိုင်းရင်းသားများသည် မိမိတို့၏ ရိုးရာဓလေ့ထုံးတမ်းစဉ်လာများ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး၊ နိုင်ငံရေး အစရှိသည့် နေ့စဉ် ဘဝဆိုင်ရာအရေးအရာများကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက် ကျင့်သုံးနေသူများဖြစ်ကြပါသည်။ သဘာဝ တောတောင်၊ ရေ၊ မြေများနှင့် တွဲဖက်လျက် ရှင်သန်နေထိုင်နေခြင်းသည် ဌာနေတိုင်းရင်းသားများတို့၏ ထူးခြားသော သွင်ပြင်လက္ခဏာ တစ်ရပ်ဖြစ်ပါသည်။ လက်ရှိခေတ်ပေါ် လူမှုအသိုင်းအဝိုင်းတို့၏ နေထိုင်မှုစနစ်များနှင့် မတူညီဘဲ ခြားနားစွာ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်နှင့် လိုက်လျောညီထွေ နေထိုင်လျက်ရှိနေသောသူများသည် ဌာနေတိုင်းရင်းသားများပင် ဖြစ်ပါသည်။ ”

ဌာနေတိုင်းရင်းသားများသည် ထိခိုက်လွယ်၍၊ အခွင့်အရေးများဆုံးရှုံးနေသော လူမျိုးစုများဖြစ်ပြီး၊ ၎င်းတို့၏ ဖြစ်တည်မှု၊ ဓလေ့ထုံးတမ်းမြေယာများ၊ ပိုင်နက်နယ်မြေများနှင့် သဘာဝသယံဇာတများလည်း ချိုးဖောက်ခံနေရပါသည်။ ကမ္ဘာ့လူမှုအဖွဲ့အစည်းအများစုသည်လည်း ဌာနေတိုင်းရင်းသားများ၏ အခွင့်အရေးများနှင့် ထူးခြားသောဓလေ့များကို အသိအမှတ်ပြုလာကြပြီဖြစ်ပါသည်။

၂၀၀၇ခုနှစ်သည် ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂ၏ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ဌာနေတိုင်းရင်းသားများအခွင့်အရေးကြေငြာစာတမ်း၏ ၁၀နှစ်ပြည့် နှစ်ပတ်လည်ဖြစ်ပါသည်။

လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ခန့် ၂၀၀၇၊ စက်တင်ဘာလ ၁၃ ရက်နေ့တွင် ကုလသမဂ္ဂအထွေထွေညီလာခံတွင် ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂ ဌာနေတိုင်းရင်းသားများအခွင့်အရေးကြေငြာစာတမ်း စတင်မွေးဖွားခဲ့ပါသည်။ ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂ အဖွဲ့ဝင်နိုင်ငံများနှင့် ဌာနေတိုင်းရင်းသားများအကြား အပြန်အလှန်လေးစားလျက် အခွင့်အရေးများကို အသိအမှတ်ပြုပြီး အတူတကွ ဖော်ဆောင်သွားကြရန် သမိုင်းမှတ်တိုင်ကို ချမှတ်နိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

အချို့နိုင်ငံများတွင် မူဝါဒရေးသားသောအစိုးရများနှင့် ဌာနေတိုင်းရင်းသားများအကြား ကွာဟမှုများ ရှိနေပါသေးသည်။

ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂ ဌာနတိုင်းရင်းသားအခွင့်အရေးကြေငြာစာတမ်းသည် ဌာနတိုင်းရင်းသားတို့၏ အခြေခံရပိုင်ခွင့် (မြေယာ၊ ပိုင်နက်နေမြေများနှင့် သဘာဝသယံဇာတများ)တို့နှင့် ပတ်သက်၍ လွတ်လပ်စွာ ကိုယ်ပိုင်ပြဌာန်းပိုင်ခွင့်ရှိလာစေရန် ကမ္ဘာလုံးဆိုင်ရာ လူ့အခွင့်အရေးကြေငြာစာတမ်းနှင့် ဆီလျော်စွာ အစပြုနိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်။

ဆယ်စုနှစ်များကြာပြီးနောက် ဌာနတိုင်းရင်းသားများခွင့်အရေးကြေငြာစာတမ်းကို အကောင်အထည်ဖော်ဆောင်ရွက်ရာတွင် ဒေသအဆင့်၊ နိုင်ငံအဆင့်၊ ကမ္ဘာလုံးဆိုင်ရာအဆင့်တွင် အောင်မြင်မှုများရှိပါသည်။ သို့သော်လည်း အချို့နိုင်ငံများတွင် မူဝါဒရေးသားသော အစိုးရများနှင့် ဌာနတိုင်းရင်းသားများအကြား ကွာဟမှုများရှိနေပါသေးသည်။

ဌာနတိုင်းရင်းသားများ အခွင့်အရေးများနှင့်ပတ်သက်၍ အာဆီယံနိုင်ငံများထဲတွင် ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံသည် ၁၉၉၇ ခုနှစ်တွင် အထူးဥပဒေကို ပြဌာန်းနိုင်ခဲ့သော ကမ္ဘာ့ပထမဦးဆုံးနိုင်ငံဖြစ်ပါသည်။ ထို့အတူ အင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံသည်လည်း ဒုတိယနိုင်ငံဖြစ်ပါသည်။ အီကွေဒေါ၊ မက်ဆီကို၊ ဘိုလီဗီးဗီးယားစသော လက်တင်အမေရိကနိုင်ငံများသည်လည်း ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေတွင် ပြဌာန်းနိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်။ ချီလီ၊ ဩစတြေးလျ၊ နယူးဇီလန်နှင့် အာဖရိကတိုက်ရှိ ကွန်ဂိုနိုင်ငံများသည်လည်း ဌာနတိုင်းရင်းသားများ၏ အခွင့်အရေးများကို ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေတွင် ရေးဆွဲရန် လုပ်ဆောင်နေကြပါသည်။

ဌာနတိုင်းရင်းသားများ၏ အခွင့်အရေးအတွက် အကောင်အထည်ဖော်ဆောင်ရွက်ရာတွင် ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂအဖွဲ့ဝင်နိုင်ငံများအနေဖြင့် မိမိတို့၏တိုင်းပြည်အလိုက် လုပ်ငန်းစဉ်များချမှတ်ခြင်း၊ ဘဏ္ဍာငွေများသတ်မှတ်ခြင်းနှင့် နည်းပညာဆိုင်ရာစွမ်းရည်များ မြှင့်တင်ခြင်းတို့ကို တစိုက်မတ်မတ်ဆောင်ရွက် သွားကြရန်လိုအပ်ပါသည်။ သို့မှသာလျှင် ဌာနတိုင်းရင်းသားတို့၏ ရပိုင်ခွင့် ဖြစ်သော လူ့ဂုဏ်သိက္ခာ၊ မြေယာများ၊ ပိုင်နက်နေမြေများနှင့် သဘာဝသယံဇာတများတို့ကို ကိုယ်ပိုင်ပြဌာန်းစီမံပိုင်ခွင့် အမှန်တကယ်ရရှိလာနိုင်မည်ဖြစ်ပါသည်။

There are an estimated 370 million indigenous people in the world, living across 90 countries. They make up less than 5 per cent of the world's population, but account for 15 per cent of the poorest. They speak an overwhelming majority of the world's estimated 7,000 languages and represent 5,000 different cultures.

Indigenous peoples are inheritors and practitioners of unique cultures and ways of relating to people and the environment. They have retained social, cultural, economic and political characteristics that are distinct from those of the dominant societies in which they live. Despite their cultural differences, indigenous peoples from around the world share common problems related to the protection of their rights as distinct peoples.

Indigenous peoples have sought recognition of their identities, way of life and their right to traditional lands, territories and natural resources for years, yet throughout history; their rights have always been violated. Indigenous peoples today, are arguably among the most disadvantaged and vulnerable groups of people in the world. The international community now recognizes that special measures are required to protect their rights and maintain their distinct cultures and way of life.

THE UNITED NATIONS PERMANENT FORUM ON INDIGENOUS ISSUES

TOGETHER WE ACHIEVE

Tenth Anniversary of the United Nations Declaration on the Rights of Indigenous Peoples

On 13 September 2007, the General Assembly adopted the United Nations Declaration on the Rights of Indigenous Peoples. It was a major milestone with respect to the cooperation and solidarity between indigenous peoples and Member States.

The Declaration is the most comprehensive international instrument on the rights of indigenous peoples. It embodies global consensus on the rights of indigenous peoples and establishes a universal framework of minimum standards for their survival, dignity and well-being. It elaborates on existing human rights standards and fundamental freedoms, as they apply to the specific situation of indigenous peoples.

The 10th Anniversary of the Declaration

Although there has been major progress in implementing the Declaration over the last decade, there continues to be a gap between the formal recognition of indigenous peoples and implementation of policies on the ground. As a result, indigenous peoples continue to face exclusion, marginalization and major challenges in enjoying their basic rights.

Article 42 of the Declaration explicitly refers to the role of the Permanent Forum on Indigenous Issues in promoting respect for and full appreciation of the provisions of the Declaration. To draw attention to the progress made and remaining challenges in implementing the Declaration, the sixteenth session of the Permanent Forum will have a special thematic focus on the tenth anniversary of the Declaration.

The tenth anniversary will also be the focus of a high-level event to be convened by the President of the 71st session of the United Nations General Assembly on 25 April 2017 in New York to take stock of the achievements, assess challenges and consider further follow-up to the Declaration.

The Declaration and national constitutions

Constitutional reforms can be an essential step towards ensuring the recognition, inclusion and promotion of the rights of indigenous peoples. Since the adoption of the Declaration, several countries, particularly in the Latin American region, have taken steps to recognize the identity and rights of indigenous peoples, including Costa Rica, Ecuador, Mexico, Nicaragua and the Plurinational State of Bolivia among others. Several countries, including Kenya, recognize certain groups that identify as indigenous peoples. While some countries like Chile have publicly expressed their intent to consider constitutional changes that recognize indigenous peoples, others like Australia and New Zealand are already considering such constitutional changes.

Legislation and jurisprudence

The Declaration has been used to foster development of specific national laws and amendment of existing legislation. In Japan, the Plurinational State of Bolivia, and the Republic of the Congo, laws have been adopted that recognize the rights of indigenous peoples. The Philippines Indigenous Peoples Rights Act of 1997 is one of the first examples of indigenous-specific legislation. There is a growing body of jurisprudence, which attests to the success of indigenous advocates in establishing the rights of indigenous peoples. Landmark cases include *Cal v. Belize* of the Supreme Court of Belize, the recommendation of the African Commission on Human and Peoples' Rights with respect to the Endorois people, the decision No. 35/PUU-X/2012 of the Constitutional Court of Indonesia, and cases of the Inter-American Court of Human Rights like the *Saramaka People v. Suriname* and *Kichwa Indigenous People of Sarayaku v. Ecuador*.

The United Nations work

The adoption of the Declaration motivated several United Nations entities and intergovernmental organizations to revisit their work with indigenous peoples, and develop new strategies and policies. Many are implementing specific projects and initiatives aimed at strengthening the rights of indigenous peoples aligned with their own priorities for development.

In contrast to the Millennium Development Goals where indigenous peoples were largely invisible, the Sustainable Development Goals include explicit consideration of key priorities of indigenous peoples, with six references to indigenous peoples in the 2030 Agenda. The General Assembly's Third Committee in its 2016 resolution (A/RES/71/718) encouraged Member States to give due consideration to all the rights of indigenous peoples when implementing the 2030 Agenda.

The way forward

The implementation of the United Nations Declaration on the Rights of Indigenous Peoples has achieved some major successes over the last decade, especially at the global level.

In 2014, at the first World Conference on Indigenous Peoples, Member States reaffirmed their support to the United Nations Declaration on the Rights of Indigenous Peoples and committed to taking legislative, policy and administrative measures at the national level to achieve the ends of the Declaration.

Following the World Conference, there has been progress at the international level, including the development of a United Nations system-wide action plan on the rights of indigenous peoples to guide the UN system work in this area. However, there is a need to address remaining gaps between the formal recognition of indigenous peoples and the implementation of policies on the ground. At the national level, there is a need to demonstrate political will, technical capacity and financial commitment to implement the Declaration as the minimum standard for the survival, dignity and well-being of the indigenous peoples of the world.

ပွိုင့် - ရိုးရာဝန်းကျင်ဖြင့်တင်ရေးအဖွဲ့

အမှတ် (၆၈၇)၊ ကြို့ကုန်း၊ စလမ်း(တောင်)၊ အရှေ့ကြို့ကုန်း၊ အင်းစိန် - ရန်ကုန်။

ရုံးဖုန်း / ၀၉-၂၅၄ ၂၄၉ ၄၉၄

ဖေ့(စ်)ဘွတ်လိပ်စာ / <https://www.facebook.com/PromotionOfIndigenousandNatureTogether>

အင်တာနက်လိပ်စာ / www.pointmyanmar.org

အီးမေးလ် / point.org.mm@gmail.com

